

SERCE

Biuletyn Parafii Najświętszego Serca
Pana Jezusa w Tychach – Paprocanach

Nr 42/2023 (1227)

XXVIII Niedziela Zwykła – 15.10.2023 r.

Przypowieść o zaproszonych na ucztę |Mt 22, 1-14|

*«Królestwo niebieskie podobne jest do króla,
który wyprawił ucztę weselną swemu synowi.
Posłał więc swoje sługi, żeby zaproszonych zwołali na ucztę,
lecz ci nie chcieli przyjść (...)
Wtedy rzekł swoim sługom: „Uczta weselna wprawdzie
jest gotowa, lecz zaproszeni nie byli jej godni.
Idźcie więc na rozstajne drogi i zaproście na ucztę
wszystkich, których spotkacie”.»*

Przypowieść przytoczona dziś przez Chrystusa jest upomnieniem się o strój weselny u uczestników uczy. Dobrze wiemy, że wartość tego stroju nie leży w gatunku materiału, w pomysłowości kroju czy cenie. Strój, o który upomina się Chrystus ma być wyrazem prawdy o wnętrzu człowieka. Sami potrafimy rozpoznawać fałszywy obraz ładnego stroju, jeśli założy go ktoś o niedobrym sercu. Wiemy, że w końcu piękno stroju pochodzi z wewnętrznego piękna człowieka. Człowiek swoją osobowością przyozdabia strój, bo prawdziwą szatę weselną nosi w swoim sercu. Od posiadania tej wewnętrznej szaty weselnej nikt nie może się wymówić. Każdy kto jej posiadania zaniedba, usłyszy pytanie Pana: „Przyjacielu, jakże tu wszedłeś, nie mając stroju weselnego?”. Wewnętrzny strój weselny to troska o czystość sumienia. Tyle w nas stroju weselnego, ile rachunku sumienia, szczerego żalu za grzechy, opierania się pokusom, zmagania się o trwanie w miłości Boga i bliźnich. Troska o ten strój jest wielkim czuwaniem, modlitwą i moralnym wysiłkiem. Takich braków nie zastąpi ani nie przykryje najwspanialsza nawet kreacja. Prawdziwy strój weselny to wnętrze człowieka ubogacone i umocnione Chrystusem. Świadom posiadania takiego stroju był św. Paweł. Pisał: „Wszystko mogę w tym, który mnie umacnia”. Chrystus był jego szatą, wystrojem i mocą wewnętrzną. Z troskami o wierzchnie szaty, zapatrzeni w nowoczesny wystrój mieszkań, urzędów, sklepów i ulic, tak łatwo możemy zapomnieć o potrzebie stroju weselnego dla swojej duszy. Dzisiaj Chrystus pyta o wystrój mojego wnętrza. Uważnie spójrzmy w siebie i sprawdźmy, czy posiadamy strój weselny? W jakim jest stanie? Czeką nas przecież udział w wiecznej uczcie zbawienia, którą Pan przygotował dla wszystkich ludów na swej górze świętej. Niech naszej codzienności i wszystkim jej zmaganiom nie zabraknie zmagania najważniejszego: o wewnętrzny stan łaski, byśmy w szczęśliwej wieczności mogli wołać: „Cieszymy się i radujemy z Jego zbawienia”.

XXIII Dzień Papieski 15.10.2023 r. Rozważania różańcowe Część chwalebna

Tajemnica I – Zmartwychwstanie Pana Jezusa

Jan Paweł II uczył, że „życie osiąga swój szczyt, swój sens i swoją pełnię, kiedy zostaje złożone w darze (EV, 51)”. Maryja jawi się w tej tajemnicy jako apostołka życia. Jak uczył Jan Paweł II, jest Ona „żywym słowem pocieszenia dla Kościoła zmagającego się ze śmiercią. Ukazując nam Syna, zapewnia nas, że w Nim moce śmierci już zostały pokonane (EV, 105)”.

Budowanie cywilizacji życia zaczyna się od przekonania, że dzięki zmartwychwstaniu życie jest silniejsze niż śmierć.

Tajemnica II – Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Jan Paweł II uczył, że Ewangelia życia jest „zwiastowaniem Boga żywego i bliskiego, który wzywa nas do głębokiego zjednoczenia z sobą i otwiera nas na niezawodną nadzieję życia wiecznego; jest potwierdzeniem nierozzerwalnej więzi, jaka łączy osobę, jej życie i jej cielesność (EV, 81)”. Święty Papież nauczał, że życie doczesne, a więc i ciało, jest „rzeczywistością, świętą, która zostaje nam powierzona, abyśmy jej strzegli z poczuciem odpowiedzialności i doskonalili ją przez miłość i dar z siebie ofiarowany Bogu i braciom (EV, 2)”.

Tajemnica III – Zesłanie Ducha Świętego

Tajemnica Zesłania, jak pisał Jan Paweł II, „ukazuje oblicze Kościoła jako rodziny zebranej wraz z Maryją, ożywionej potężnym wylaniem Ducha Świętego, gotowej do misji ewangelizacyjnej (RVM 23)”. Budowanie cywilizacji życia to przede wszystkim głoszenie, „że nie ma w żadnym innym zbawienia, gdyż nie dano ludziom innego imienia, w którym mogliby być zbawieni (Dz 4, 12)”.

Tajemnica IV – Wniebowzięcie Maryi

Przekonanie Kościoła odnośnie ciała Maryi, które po śmierci nie uległo rozkładowi, odsłania pierwotną wolę Boga, tę sprzed grzechu pierworodnego: człowiek jest stworzony dla życia, nie dla śmierci. Tak opisał je Jan Paweł II: „życie ludzkie, jako cenny dar Boży, jest święte i nienaruszalne, co oznacza w szczególności, że absolutnie niedopuszczalne jest przerywanie ciąży i eutanazja; życia ludzkiego nie tylko nie wolno zabijać, ale trzeba je chronić, otaczając je troskliwą opieką; życie znajduje swój sens, gdy daje się i odzyskuje miłość, z której rodzi się pełna prawda o ludzkiej płciowości i prokreacji; ta miłość nadaje sens także cierpieniu i śmierci, a choć pozostają one okryte tajemnicą, mogą się stać wydarzeniami zbawczymi (EV, 81)”. Budowanie cywilizacji życia to troska i przypomnienie światu o nienaruszalności ludzkiego życia – od początku do końca.

Tajemnica V – Ukoronowanie Najświętszej Maryi Panny na królową nieba i ziemi

Jan Paweł II pisał o służbie życiu właśnie w kontekście królowania: „Obrona i promocja życia ludzkiego jest przejawem uczestnictwa w misji królewskiej Chrystusa i dlatego powinna mieć charakter posługi miłości, która wyraża się przez świadectwo osobiste, różne formy wolontariatu, działalności społecznej i zaangażowania politycznego (EV, 87)”. Budowanie cywilizacji życia to pokorna, nieraz niezauważona, niedoceniona służba: chorym, głodnym, bezdomnym, a bardzo często najbliższym i domownikom. Bo przecież do najbliższych sobie Jezus powiedział: „Nie tak będzie między wami”. Gdzie postawa służby, tam życie.